

Bodil Sangill, Svartvatnet, 1. kapitel

Bodil Sangill

Svartvatnet

© Forlagsgruppen Lohse, 2006

Korskærvej 25, 7000 Fredericia

www.lohse.dk

Omslagstegning: Maria Karina Rydendahl

Tilrettelægning: Thomas B. Mikkelsen

Skrift: Palatino

Trykt og indbundet i Polen

ISBN 87-564-5875-4

Hvor er Magnus?

»Så er det *nu*,« hviskede Lasse og gav Camillas arm et let puf.

Lasse og Camilla så på hinanden og nikkede. Derefter gik de med rolige skridt hen mod den samme dør, som Magnus for et øjeblik siden var forsvundet ud ad.

Før Lasse trak døren i efter sig, kiggede han sig tilbage over skulderen. De voksne stod ved spisebordet og vendte ryggen til. Magnus' mor, Gunhild, havde netop åbnet en stor tyk mappe med tegninger, som mor og far skulle se. Ingen af dem ville tænke på andet foreløbig.

Ude i entreen opdagede Lasse med det samme, at Magnus' sko manglede. De havde stået på række med hans egne og alle de andres ved siden af den røde kommode.

»Skynd dig ... på med skoene i en fart.« Lasse smed Camillas sko hen foran fødderne af hende. Denne gang skulle Magnus ikke komme godt fra det. Sådan bare at stikke af, når det passede ham, uden at sige et ord.

Uden for huset spejdede Lasse og Camilla til begge sider. Her var kun to muligheder. Enten var Magnus gået opad mod skoven og bjergene. Eller nedad forbi stativet med postkasserne og måske helt ned til søen.

»Du kigger efter nede ved søen, så ta'r jeg skoven,« afgjorde Lasse og satte i løb op ad den grusede vej. Nu

skulle den dreng findes. Og han kunne ikke være langt borte. Lasse knyttede hænderne. Det her ville han ganske enkelt ikke finde sig i. Man kunne ikke besøge *en*, der ikke ville have besøg, men som stak af ud ad døren, så snart man vendte ryggen til. Og da slet ikke i en hel uge.

Da mor havde fortalt om denne ferie, havde det ellers lydt som en mægtig god ide. Mors veninde, Gunhild, havde inviteret dem alle fire til Norge. Gunhilds norske mand var ikke hjemme, men ude at fiske i flere uger. Der var plads nok i huset, og Gunhild havde en dreng på alder med Camilla. Det eneste, far havde spurgt mor om, var, om hun troede, at den dreng og Lasse og Camilla kunne forstå hinanden. Ja, sagtens, havde mor sagt. Magnus er tosproget. Taler dansk som sin mor og norsk som sin far.

Men hvad hjalp det, når Magnus slet ikke ville tale og altid gik med et fjernt blik i øjnene, som om hans tanker var et helt andet sted? Kun *en* gang havde Lasse hørt Magnus sige en lang strøm af ord. Men da havde drengen været sammen med sin mor bag en lukket køkkendør. Deres stemmer havde hvæset som to katte og var næsten ikke til at kende.

Lasse standsede og hev efter vejret. Her drejede vejen og begyndte at gå stejlt opad. Og Magnus var stadig ikke at se nogen steder. Ingen hvid T-shirt eller blå cowboybukser. Ingen lys hårtop der stak frem bag en klippeblok eller et træ.

Lasse vendte sig om og skyggede med hånden for solen. Camilla var nået helt ned til postkasserne. Og nu sprang hun ind bag dem og dukkede sig, og nu ... nu vinkede hun sandelig ad ham, og hendes arm var ivrig og utålmodig.

I et spring satte Lasse af sted. Småstenene trillede som hjul under skosålerne, mens han løb ned ad bakken. Da han nåede huset, hvor Magnus og Gunhild boede, hoppede han ind på græskanten langs vejen og gjorde sine spring lange og lette. Det var ikke her, man skulle komme trampende, tung som en elefant. Døren fra stuen stod altid åben ud til den store altan. Lasse undlod at se derop. Hvis de voksne fik øje på ham og råbte efter ham, ville han alligevel lade, som om han ikke hørte noget.

Camilla pegede ivrigt ind mellem en rød og en grøn postkasse, da han nåede frem.

»Han går dernede,« hviskede hun, »langs med søen. Og nu ... nu går han ud i vandet med sko på og det hele.«

»Nej, vel gør han ej,« smilede Lasse. »Han går fra sten til sten. Jeg så selv oppe fra altanen i aftes, at der ligger sten på en lang række helt ud til øen.«

»Det er der, han vil ud,« hviskede Camilla. »Han har sikkert et gemmested på den ø.«

Lasse og Camilla rettede sig op og kiggede frem over postkasserne. Nu sprang Magnus fra den sidste sten ind på øens grå klipper. Og nu forsvandt han mellem en klynge træer.

»Efter ham! Hvad venter vi på?« Lasse knipsede med fingeren og løb foran ned mod søen.

»Ja, men *kan* vi?« gispede Camilla, mens hun gjorde sit bedste for at følge med. »Jeg mener stenene ... kan vi gå på dem?«

»Når Magnus kan, kan vi vel også,« mente Lasse.

De blev stående et øjeblik ved vandkanten. Stenene lå ganske tæt, og nogle stak en tør, rund ryg op af vandet lige til at træde på.

Lasse gik forrest. Nu gjaldt det bare om at finde de bedste sten og ikke tage for lange skridt. Og hvis han gik langsomt, kunne Camilla nå at vælge de samme sten som han.

Vandet skvulpede dovent under ham, og nogle gange føltes det, som om stenene begyndte at sejle, lige idet han ville sætte foden på dem. Grønne vandplanter slikkede op ad stenene nede under vandoverfladen.

Ude midtpå blev vandet mørkere. Stenene blev til klippeblokke, og vandplanterne svajede langt nede, som stod de på bunden af et stort akvarium.

For hvert skridt, Lasse tog, lyttede han efter, om Camillas skosål skrabede mod stenene bag ham. Nu gjaldt det bare om at fortsætte skridt for skridt uden at se sig tilbage. Det var præcis sådan et sted, Camilla kunne finde på at fortryde og sige, at de skulle vende om.

»Fem sten mere ...« råbte Lasse, »så bliver det let som ingenting!« Lasse vippede med armene for at holde balancen. Imens havde han øjnene rettet mod nogle flade klipper forude, der kun lige ragede op over vandkorpen. Da han satte foden på den første, kunne han ikke lade være at sætte farten op. Det sidste stykke var som at hoppe fra det ene terrassegulv til det andet.

Først da de begge stod på øens solide, rundryggede klipper, kastede Lasse et hurtigt blik på Camilla. Hendes mund var tynd som en streg. Hun havde helt sikkert været bange ude midtpå. Men som hun stod der med hænderne i siden og trak vejret i små stød, var det tydeligt, at hun ville lade som ingenting. Lasse havde pludselig lyst til at gi' et lille opmuntrende ryk i hendes lange hestehale og sige, at hun var ganske god til at gå på vandet. Men han gjorde det ikke. Han var ikke sik-

ker på, at hun ville synes, det var sjovt. Og faktisk var der ikke ret meget, som Camilla ikke var lige så god til som han selv. Forskellen var nærmere, at hun tænkte mere over tingene, før hun besluttede sig.

»Skal vi gå hver vores vej rundt om øen?« spurgte hun. »Eller skal vi vælge den sti *der*?«

Lasse fulgte hendes blik. Først nu opdagede han en fasttrampet sti, der nærmest startede under hans egne fødder og fortsatte ind gennem skoven.

»Fra stien kan vi overskue øen til begge sider,« svarede Lasse, »og jeg vil vædde på, han sidder og gemmer sig i en hule et eller andet sted. Måske oppe i et træ.«

Langsomt gik de frem ad stien. Nu og da standsede de og spejdede op i trækroneerne. Et par gange klatrede de ind over en stor klippe for at kigge bag den.

Øen var ikke nær så stor, som de havde forestillet sig. Skoven havde knap lukket sig bag dem, før de igen kunne skimte vand på den anden side. Men hvor var Magnus? Gemmesteder var her bestemt ikke ret mange af.

Næsten uden at trække vejret satte Lasse den ene fod foran den anden. Nu kunne de allerede udelukke teorien om en hule oppe i et træ. Yderst i skoven var der kun et stykke med pistne birketræer tilbage. At Magnus skulle have gravet en jordhule, var heller ikke sandsynligt. Træerne stod næsten som på et klippegulv. Kun deres rødder snoede sig ned mellem klippestenene som blækspruttearme.

»Hvis Magnus har en hule her,« hviskede Camilla, »må den være under klipperne. Og med indgang nede i vandet. Jeg læste engang om ...«

Mere nåede Camilla ikke at sige. På nøjagtig samme tid satte de sig på hug og krøb frem til den nærmeste

stenbunke. Stenene var overgroet med store bregner og var et udmærket skjul for dem begge.

Men hvem der ikke havde skjult sig, var Magnus. Han sad frit fremme på den yderste klippe, ubevægelig som en statue med ansigtet ud imod søen.

Lasse rynkede brynene. Hvad i alverden lavede Magnus der? Ingenting, så det ud til. Han bare sad og kiggede ud over søen. Var det herude, han havde været både i går og i forgårs? Ikke engang en fiskestang havde han med. Var den dreng i det hele taget som andre drenge? Måske havde han ligefrem hadet, at hans mor havde inviteret feriegæster. Måske havde Gunhild glemmt at fortælle, at de kom. Men hvis Magnus virkelig havde så meget imod dem, hvorfor tog han så ikke bare en god bog med hened, eller en stak tegneserier, eller ...?

»Jeg ved godt, I er her,« lød det med *et* ovre fra klippen, hvor Magnus sad.

Lasse og Camilla så på hinanden med store øjne. Eftersom klipper ikke plejede at sige noget, måtte det jo være Magnus.

»Jeg *har* hørt jer,« fortsatte han. »Hvis I har lyst ... så kom bare herud!« Uden at dreje hovedet skubbede Magnus sig over til den ene side af klippen.

»Skal vi?« hviskede Camilla.

Lasse nikkede og rejste sig.